

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. od dnia 02 października 2008 r. jest prezesem zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. W zakresie jego obowiązków znajdowały się w roku podatkowym 2013 kwestie związane z należnościami podatkowymi tejże spółki oraz ich regulowanie, z racji pełnionej funkcji wymieniony zajmował się sprawami finansowymi wskazanej spółki. Poza T. S. w zarządzie wymienionej spółki znajdował się w wymienionym okresie również R. M., jednak nie zajmował się on bezpośrednio kwestiami związanymi z rozliczeniami podatkowymi.

(...) Sp. z o.o. w G. w związku ze zrealizowanymi kontraktami, za które nie zawsze otrzymała umówione wynagrodzenia, posiadała szereg wierzytelności. W szczególności w okresie od lutego do kwietnia 2012 r. po stronie wymienionej spółki powstała wierzytelność względem T. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) T. (...) (firma w dalszej części uzasadnienia będzie określana jako (...)). Wobec braku zapłaty ze strony inwestora firma (...) nie uregulowała części należności na rzecz (...) Sp. z o.o. w łącznej wysokości 72.061,89 zł, zaś ta ostatnia spółka nie mogąc uzyskać od dłużnika zapłaty scedowała wierzytelność na rzecz (...) S.A. w S. ze wskazaniem, iż przysługuje jej 90% należnej kwoty, która to spółka w dniu 20 maja 2013 r. uzyskała przeciwko T. P. wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku uwzględniający jej powództwo o zapłatę, jednak prowadzone następnie na podstawie tego wyroku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone i okazało się bezskuteczne. (...) Sp. z o.o. posiadało w zbliżonym czasie niespłaconą wierzytelność wobec firmy (...) w kwocie około 10.000 zł wraz z odsetkami oraz wierzytelność związaną z firmą (...) związaną z zabezpieczeniem z tytułu kaucji należytego wykonania prac w kwocie około 50.000 zł, a także wierzytelność wobec firmy (...). P. Ł., Ł. B. w G. powstała w październiku 2013 r. w pierwotnej kwocie 55.350 zł brutto, która następnie już w 2014 r. w wyniku postępowania mediacyjnego została skorygowana do kwoty 31.980 zł brutto. (...) Sp. z o.o. mimo nieotrzymania płatności ze wskazanych wyżej tytułów wciąż posiadała jednak możliwość prowadzenia działalności gospodarczej i realizowała dalsze zlecenia, w tym w 2013 roku.

W ramach działalności (...) Sp. z o.o. w G. w roku podatkowym 2013 r. T. S. jako prezes zarządu tej spółki, będąc osobą odpowiedzialną w spółce (...) Sp. z o.o. w G. za terminowe regulowanie należności podatkowych, w okresie od dnia 26 lipca 2013 r. do dnia 27 stycznia 2014 r. nie wpłacił w terminach ustawowych, tj. do dnia 25-tego miesiąca następującego po poprzednim okresie rozliczeniowym, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. należnego podatku od towarów i usług (...), wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za II, III i IV kwartał 2013 r. wskazanej spółki. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za te okresy wyniosła odpowiednio 21.122,00 zł, 44.577,00 zł oraz 30.896,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób podatku wyniosła 96.595,00 zł. T. S. należnego podatku od towarów i usług za wskazane wyżej miesiące nie uregulował w żadnej części aż do momentu zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie. Żadna z osób uprawnionych nie wносиła w imieniu (...) Sp. z o.o. w G. o odroczenie terminów płatności lub rozłożenie na raty zobowiązań podatkowych z tytułu podatku VAT-7 za wskazane wyżej okresy.

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. S. k. 30-32, 66-67, 101-102; zeznania świadka R. M. k. 90-91; zeznania świadka T. P. k. 100-101; odpisy z KRS k. 10-13, 19-22; kopie dokumentów przedłożonych przez oskarżonego k. 70-86; pisemne zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym k. 2; kopie deklaracji podatkowych VAT-7 k. 3-4, 38-39, 88-89; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 40, 50, 87; informacja dotycząca korzystania z ulg podatkowych k. 42/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył T. S. o to, że w okresie od dnia 26.07.2013 r. do 27.01.2014 r. w G., będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535) jako podatnik uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych do 25 dnia miesiąca następnego za miesiąc ubiegły, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i

usług, wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7K za II, III i IV kwartał 2013 r. w łącznej wysokości 96.595 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

/Akt oskarżenia k. 83-85/

Oskarżony T. S. jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 11 i 8 lat, które pozostają na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, jego zawód wyuczony to inżynier mechanik, aktualnie nie posiada stałej pracy, jest prezesem (...) Sp. z o.o., ale nie otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenia, prowadzi własną działalność gospodarczą. Posiada majątek w postaci mieszkania własnościowego. Swój stan zdrowia określa jako dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień. T. S. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 65; dane o karalności k. 99/

Oskarżony T. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując, że powodem były zatory płatnicze oraz sprawy związane z kontrahentami. Wyjaśnił, firma (...) była winna ich spółce ponad 100.000 zł z tytułu prac wykonanych w 2012 r. i była ona generalnym wykonawcą inwestycji, zaś spółka oskarżonego jej podwykonawcą. Wskazał również, że istniała wierzytelność wobec firmy (...). P. Ł., Ł. B. w G. w kwocie pierwotnie 45.000 netto, a po ustanowieniu mediatora w kwocie około 23.000 zł netto i opisał okoliczności dotyczące spłaty rat tej wierzytelności, a także dodał, że z tytułu tej korekty faktury korygowali podatek VAT i będzie on obliczony od kwoty pomniejszonej, ale nie wie, czy ta korekta została już złożona. Stwierdził, że wpłaca, kiedy może coś wpłacić. Przyznał również, że nie występowali o odroczenie terminu płatności do Urzędu Skarbowego – mieli problemy z rozliczeniem się z firmą księgową z uwagi na ich kłopoty finansowe.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony T. S. wyjaśnił, iż jako prezes zarządu firmy (...) potwierdza nieregulowanie płatności wobec Drugiego Urzędu Skarbowego w G., ale jednocześnie nie przyznał się do popełnienia czynu zabronionego. Zdaniem oskarżonego nie można mu bowiem przypisać znamienia uporczywości niepłacenia podatków, polegającej na negatywnym nastawieniu do ciężących na nim obowiązków. Jako przyczynę niewpłacenia podatku VAT wskazał ponownie zatory płatnicze wobec firmy (...) Sp. z o.o. Wskazał przy tym na firmę (...), której zadłużenie wobec firmy (...) wraz odsetkami przekroczyło kwotę 100.000 zł. i firmę (...), której zadłużenie z odsetkami przekracza 10.000 zł, a także firmę (...) i jej zobowiązanie w kwocie około 50.000 zł związane z zabezpieczeniem z tytułu kaucji należytego wykonania prac. Oskarżony podkreślił, że nie występuje z jego strony zła wola niepłacenia podatku, tylko kwestia potężnych zatorów, które uniemożliwiły mu taką płatność. Oskarżony odpowiadając na pytania dodał, że wymienione wierzytelności powstały w większości w 2012 r. oraz w 2013 r. i spółka próbowała ich dochodzić, zaczęły się one przekładać na kolejne lata. Opisał również okoliczności dokonania cesji wierzytelności wobec firmy (...) na rzecz firmy (...). Wskazał, iż sprawami podatkowymi w firmie zajmowali się on i R. M.. Oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia z zaznaczeniem, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, dodał, iż korekta faktury została złożona do Urzędu Skarbowego.

Wyjaśniając dodatkowo w dniu 16 listopada 2015 r. oskarżony wskazał, że R. M. wbrew jego twierdzeniom również zajmował się sprawami podatkowymi spółki, oraz ponownie opisał okoliczności związane z deklarowanymi przez niego zatorami płatniczymi.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. S. k. 30-32, 66-67, 101-102/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony T. S. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowy materiał ogranicza się w istocie do wyjaśnień oskarżonego, który co do zasady przyznał

się do braku regulowania należności podatkowych, nie przyznając się jednak do tego, było miało ono charakter uporczywy, zeznań świadków R. M. i T. (...) oraz dowodów w postaci dokumentów, które co do zasady współgrają z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadków. W konsekwencji materiał dowodowy pozwalał zdaniem Sądu na poczynienie jednoznacznych i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie w zakresie dotyczącym zarzucanego oskarżonemu czynu. Kwestią wymagającą rozważenia przez Sąd było natomiast, czy w świetle ustaleń poczynionych na podstawie tak zgromadzonego materiału dowodowego można stwierdzić, aby zachowanie oskarżonego miało charakter uporczywy i tym samym wypełniało znamiona zarzucanego mu wykroczenia skarbowego.

Odnosząc się bardziej szczegółowo do dowodów w pierwszej kolejności warto wskazać na dowody dokumentarne. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci kopii deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 3-4, 38-39, 88-89), pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 2) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 40, 50, 87). Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych (...) Sp. z o.o. w zakresie dotyczącym podatku od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie, to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżonego w ramach jego obowiązków jako prezesa zarządu uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa, jak również to, iż nie zostały one uregulowane również później, aż do momentu zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie. Z kolei dowodu w postaci informacji dotyczącej korzystania z ulg podatkowych (k. 42) wynika, że (...) Sp. z o.o. w G. z ulg takich nie próbowała skorzystać, w tym zakresie dotyczącym należności objętych zarzutem, którą to okoliczność oskarżony przyznał w swoich wyjaśnieniach. Natomiast na podstawie odpisów z KRS (k. 10-13, 19-22) Sąd ustalił osoby uprawnione do reprezentowania wskazanej wyżej spółki w okresie objętym zarzutem, okoliczności wynikające z tych dokumentów także nie były kwestionowane przez oskarżonego.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka R. M., drugiego z członków zarządu (...) Sp. z o.o. Zeznania tego świadka w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy są jasne i logiczne oraz co do zasady współgrają z innymi dowodami. Świadek zeznał przede wszystkim na okoliczności dotyczące podziału obowiązków między członkami zarządu oraz funkcjonowania spółki. Z zeznań świadka w tym zakresie wynika, że to oskarżony zajmował się sprawami podatkowymi spółki i świadek tego nie czynił, zajmując się innym, wspólnym dla świadka i oskarżonego, podmiotem gospodarczym. Nadto świadek zeznał, iż spółka pomimo zaległości w płatności ze strony w szczególności T. P., ale także firmy (...), mogła kontynuować działalność i wykonywała zlecenia, lecz to oskarżony zaczął przekierowywać kontrakty do podmiotu konkurencyjnego. Z zeznań świadka wynika przy tym, iż sytuacje braku zapłaty za wykonane prace zdarzały się w branży, w której działa (...) Sp. z o.o., stosunkowo często i nie są to wydarzenia nadzwyczajne. Świadek nie był w stanie przy tym wskazać szczegółowych okoliczności związanych z zaległościami podatkowymi spółki, nie posiadając pełnej wiedzy w tym zakresie z uwagi na niezajmowanie się tą sferą działalności spółki. Pomimo podejścia do oceny zeznań świadka z pewną ostrożnością, a to z uwagi na funkcję pełnioną przez świadka w (...) Sp. z o.o. oraz powstały w świetle zeznań świadka w ostatnim okresie konflikt interesów z oskarżonym, zdaniem Sądu zeznania te należy uznać za wiarygodne, albowiem nie uwidoczniły się okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania świadka T. P., a więc dłużnika (...) Sp. z o.o. prowadzącego firmę (...), który to dług był największym ze wskazanych przez oskarżonego, ale i świadka R. M., zatorów płatniczych. Z zeznań świadka w tym zakresie wynika, że w istocie był on w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą dłużnikiem (...) Sp. z o.o., co wynikało z braku płatności na jego rzecz ze strony inwestora. Świadek w żaden sposób nie kwestionował zasadności faktur wystawionych przez wierzyciela, zaś jego zeznania współgrają z innymi dowodami. Wobec tej okoliczności, przy uwzględnieniu, że zeznania tego świadka były jasne i spójne, a nadto nie był on w żaden sposób osobiście zainteresowany wynikiem postępowania, Sąd dał jego zeznaniom wiarę i posiłkował się nimi przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie.

Przechodząc do rozważań dotyczących dowodu w postaci wyjaśnień złożonych przez oskarżonego T. S. przede wszystkim wskazać należy, iż oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś na rozprawie już nie. Wyjaśnienia oskarżonego pomimo tej rozbieżności pozostawały jednak konsekwentne, albowiem z jednej strony cały czas nie kwestionował on okoliczności faktycznych dotyczących braku płatności podatku VAT w zakresie objętym zarzutem, z drugiej zaś wskazywał, iż wynikało to z problemów finansowych kierowanej przez niego spółki wynikających z braku płatności ze strony kilku kontrahentów (powoływał się na tę okoliczność także podczas pierwszego przesłuchania), przez co brak płatności podatku nie był w jego ocenie zachowaniem uporczywym i wynikającym ze złej woli. Oskarżony nie zaprzeczał, że to on dokonywał płatności podatków w spółce i był odpowiedzialny za sprawy podatkowe, w tym za uiszczanie podatków na rzecz Urzędu Skarbowego. Oskarżony przyznał również, że nie składał wniosków o rozłożenie podatków na raty ani o odroczenie terminów płatności. We wszystkich tych kwestiach wyjaśnienia oskarżonego jako jasne, logiczne i współgrające z innymi dowodami Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Oskarżony sugerował wprawdzie, iż sprawami podatkowymi zajmował się także i drugi z członków zarządu spółki, tj. R. M., czemu ten ostatni zaprzeczył, jednak zdaniem Sądu takie twierdzenia oskarżonego po pierwsze nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro oskarżony nie zaprzeczał, że on również zajmował się sprawami finansowymi spółki, w tym jej sprawami podatkowymi, po drugie zaś budzą one wątpliwości co do ich wiarygodności i należy je uznać za przejaw przyjętej przez niego linii obrony. Oskarżony, w przeciwieństwie do świadka R. M., miał bowiem dokładnie informacje o stanie zaległości podatkowych i w ramach składanych wyjaśnień starał się podać także i przyczyny ich powstania. Świadczy to zdaniem Sądu o tym, iż w istocie to oskarżony zajmował się sprawami finansowymi, w tym podatkowymi, (...) Sp. z o.o., bez udziału R. M., który okoliczności tych nie potrafił opisać. Z tej przyczyny Sąd, nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, oparł się w powyższej kwestii na zeznaniach świadka R. M..

Przeważająca część wyjaśnień oskarżonego T. S. dotyczyła kwestii przyczyn nieuregulowania podatku VAT w zakresie objętym postawionym mu zarzutem, i w tej części wyjaśnienia oskarżonego również budzą pewne wątpliwości, aczkolwiek bowiem po części znajdują potwierdzenie w innych dowodach, to z drugiej strony częściowo nie zostało przez oskarżonego udokumentowane, a przede wszystkim w ocenie Sądu trudno wywodzić z nich takie wnioski co do oceny, czy oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia skarbowego, na jakie wskazał sam oskarżony.

Oskarżony powołał się na trudną sytuację finansową spółki. Powoływał się na okoliczność, że jako spółka nie posiadali środków na terminowe wpłacenie należności podatkowych, gdyż kontrahenci płacili im z opóźnieniem lub nie płacili wcale. Oskarżony wskazał na kilku kontrahentów, jednak dokładną dokumentację przedstawił jedynie w zakresie wierzytelności względem firmy (...) prowadzonej przez T. P. (k. 70-86), przedstawił również korektę faktury dotyczącej firmy (...). P. Ł., Ł. B. w G. (k. 44), natomiast kwestie dotyczące istnienia niespłaconych wierzytelności względem innych kontrahentów nie zostały przez oskarżonego udokumentowane. Niezależnie jednak od tej kwestii wskazać należy, iż w świetle zarówno wyjaśnień oskarżonego, jak i współgrających z nimi w tej kwestii zeznań świadka R. M. wierzytelności te powstały przede wszystkim w 2012 r., a więc na długo przed terminem płatności należności podatkowych objętych zarzutem. Dotyczy to w szczególności udokumentowanej przez oskarżonego i największej z podawanych przez niego wierzytelności względem firmy (...), która powstała w okresie do kwietnia 2012 r., a jeszcze w czerwcu 2012 r. została objęta cesją na rzecz innego podmiotu.

W konsekwencji w ocenie Sądu okoliczności wynikające z omawianych dowodów, wbrew twierdzeniom oskarżonego, nie mogą prowadzić do dokonania ustaleń faktycznych dotyczących kondycji finansowej spółki w okresach wskazanych w zarzucie, a więc w II, III i IV kwartale 2013 r. Podkreślenia wymaga również, że pomimo deklarowanych przez oskarżonego zatorów płatniczych sam fakt, iż w okresie objętym zarzutem podlegające opodatkowaniu transakcje dotyczące (...) Sp. z o.o. dotyczyły znacznych kwot (wyższych np. niż w I kwartale 2013 r.), wskazuje, iż spółka ta prowadziła działalność mając środki na dokonywanie tych transakcji i w istocie, nawet pomimo wskazanego braku płatności ze strony niektórych dłużników, miała możliwość kontynuowania działalności gospodarczej, co

podkreślał w swoich zeznaniach świadek R. M.. W konsekwencji przyjąć należy, iż spółka posiadała wystarczające środki do realizacji usług czy dostarczania towarów, które to transakcje były przecież podstawą do powstania należności podatkowych z tytułu podatku VAT, a osoba odpowiedzialna za ich uiszczanie winna w takiej sytuacji zabezpieczyć również możliwość uregulowania przedmiotowych należności podatkowych. Nie znalazły również potwierdzenia podawane przez oskarżonego okoliczności dotyczące korekty deklaracji za jeden z kwartałów objętych zarzutem. Tym samym zgromadzone dowody skłaniają do przyjęcia tezy, iż brak zapłaty podatku VAT za okresy objęte zarzutem nie wynikał z takiej sytuacji finansowej spółki, która uniemożliwiła dokonanie ich płatności, lecz ze świadomej decyzji osoby odpowiedzialnej za ich regulowanie, a więc z przyczyn zawinionych przez osoby zarządzające spółką, w tym w odniesieniu do zobowiązań podatkowych przez oskarżonego. Wskazuje to na wybiórcze traktowanie przez oskarżonego należności ciążyących na spółce. W konsekwencji brak podstaw do przyjęcia, aby omawiane okoliczności mogły usprawiedliwiać niedokonanie terminowych wpłat należności podatkowych określonych w zarzucie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. Sąd doprecyzował jedynie opis czynu poprzez wskazanie, iż oskarżony zajmował się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o., która to okoliczność, pomimo powołania w kwalifikacji prawnej czynu art. 9 § 3 kks, nie została w opisie czynu zaznaczona.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż T. S. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. Zdaniem Sądu oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku od towarów i usług oraz chcąc tego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, albowiem czyn ten należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Oskarżony T. S., będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. i zajmując się sprawami finansowymi, w tym podatkowymi, tej spółki, jako podatnik niewątpliwie nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za II, III i IV kwartał 2013 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

Zdaniem Sądu spełnione zostało również, wbrew stanowisku oskarżonego, znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku od towarów i usług. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Podkreślić należy również, iż nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku VAT niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i nie może być usprawiedliwione niewpłacanie w terminie podatku przez oskarżonego z powodu deklarowanego w wyjaśnieniach braku środków wynikającego z trudnej sytuacji spółki i utraty płynności finansowej, skoro jednocześnie oskarżony musiał posiadać środki finansowe na transakcje, które były podstawą opodatkowania. Oskarżony T. S. nie podejmował również prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłaceniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Natomiast z wyjaśnień oskarżonego jedynie ogólnie wynika, że niewpłacenie podatku

w terminie było spowodowane brakiem zapłaty przez kontrahentów, który to brak zapłaty miał miejsce w większości na długo przed okresem objętym zarzutem, tak więc w międzyczasie (...) Sp. z o.o., skoro kontynuowała działalność, powinna podjąć działania mające na celu zapewnienie środków na regulowanie podatku od towarów i usług. Innymi słowy podstawą opodatkowania podatkiem VAT w zakresie objętym zarzutem nie były te transakcje, w ramach których nie doszło do uregulowania płatności na rzecz wymienionej spółki. Jak już natomiast wspomniano, skoro oskarżony dysponował środkami na przeprowadzenie opodatkowanych transakcji w okresie już objętym zarzutem, to w ocenie Sądu jego obowiązkiem było zabezpieczenie również środków umożliwiających uregulowanie podatku VAT od tych transakcji, czego nie uczynił. W konsekwencji okoliczności podane przez oskarżonego zdaniem Sądu nie są okolicznościami, które usprawiedliwiałyby omawiane zachowanie oskarżonego polegające na niewpłacaniu w terminie podatku.

Należy również zauważyć, że niewpłacanie przez oskarżonego podatku od towarów i usług w zakresie objętym zarzutem dotyczyło okresu obejmującego dziewięć miesięcy (trzy kwartały), a więc niewątpliwie miało charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, a w konsekwencji miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu. Wynika to tym bardziej z okoliczności, iż oskarżony do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie, pomimo upływu znacznego okresu, nie uiszczył w żadnej części zaległości podatkowych wynikających z popełnienia przypisanego mu czynu.

Kwalifikację prawną czynu uzupełnia art. 9 § 3 kks, albowiem oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się jako osoba zajmująca się sprawami finansowymi osoby prawnej w postaci (...) Sp. z o.o.

Uznając oskarżonego T. S. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 2.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do nawet dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatku miało charakter długotrwały w tym sensie, że przedmiotowe należności podatkowe nie zostały przez oskarżonego uregulowane aż do daty zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw przedmiotowego czynu. Łączna kwota niewpłaconego podatku VAT jest przy tym stosunkowo wysoka, co także należy uznać za okoliczność obciążającą. Z kolei jako okoliczność łagodzącą należało potraktować dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Określając wysokość kary grzywny Sąd miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, który aktualnie nie uzyskuje dochodów i nie posiada majątku poza mieszkaniem wziętym na kredyt. W ocenie Sądu okoliczności te oraz wskazana wyżej okoliczność łagodząca uwzględniona przy określaniu sądowego wymiaru kary przemawiała za wymierzeniem oskarżonemu za przypisane mu wykroczenie skarbowe kary grzywny w wysokości niższej niż wnioskowana przez oskarżyciela publicznego kara grzywny w wysokości 5.000 zł.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego T. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 200 zł (wysokość opłaty wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów sądowych składają się wydatki poniesione

tymczasowo przez Skarb Państwa z tytułu tzw. ryczałtu pocztowego oraz opłat za uzyskanie danych o karalności oskarżonego.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 651/15

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

SSR Andrzej Haliński